

[Poul Sørensen.]

til de forhandlinger, der vil finde sted, når landbrugets fremtidige arbejdsforhold skal klares?

Billedet kan for mig og mit parti at se være sort nok, men vi har altså ikke kunnet trænge igennem med vore synspunkter, og vi står i dag som mindretal uden at få hjælp fra de sider, hvor vi tidligere har fundet forståelse for, at en sådan ordning skulle skabes, at samfundet undgik disse arbejdsstridigheder.

Jeg skal slutte med at sige, at vi afviser kommunisternes ændringsforslag og kan ikke medvirke — men det kan jo senere fastslås — til lovforslagets gennemførelse. Jeg skal anbefale, at man stemmer for mindretallets ændringsforslag for derigennem i nogen grad at afbøde de vanskeligheder, som meget let kan møde os i den nærmeste fremtid.

Baunsgaard: I udvalget blev der fremført betænkeligheder med hensyn til, om udtrykket i lovens § 4, stk. 5, 2. punktum: „De tre forligsmænd i forening“, var en tilstrækkelig klar formulering af, på hvilket grundlag den samlede forligsinstitution kan foretage den yderligere udsættelse i indtil 2 uger, der er foreslået med henblik på konflikter på de såkaldte livsvigtige områder. Jeg synes egentlig bedst om den oprindelige formulering, men anser i øvrigt den foreslåede ændring for at dække nøjagtig på samme måde og kan derfor anbefale, at man stemmer for ændringsforslag nr. 1, som der i udvalget var ønske om at stille.

Hvad i øvrigt udvalgsarbejdet angår, må man indrømme venstre og de konservative, at de har formået at anvende en helt ny fremgangsmåde, idet de nok stiller ændringsforslag, men benytter så polemiske vendinger i betænkningen, at det i dag er tydeligt for alle, at de har været og er mere interesseret i polemikken end i selve sagen. Mindretallet siger i betænkningen, at man har tilbudt forhandling om løsning ved vold-

gift, og angriber det radikale venstre for at have umuliggjort skabelsen af det nødvendige værn for samfundets livsvigtige interesser.

Ja, man skal høre meget nu og da. Det er egentlig imponerende, så langt de to partier er kommet fremad. Jeg kan kun gratulere dem. Tidligere, når det radikale venstre har ført spørgsmålet om voldgift frem, har de to partier sammen med socialdemokratiet med voldsomhed vendt sig mod tanken med den begrundelse, at man ikke skulle sætte sig ud over organisationernes selvbestemmelsesret. Det gjorde de i situationer, hvor organisationerne overhovedet ikke ønskede at foretage sig noget, hvor organisationerne stod passive med hensyn til den videre udvikling. Nu foreligger der en situation, hvor organisationerne pludselig foretager sig noget, og hvor man er kommet et langt stykke frem, men nu kan de to partier pludselig ikke få nok, nu vil de overhovedet ikke lytte til organisationerne. Det, som parterne selv har opnået, vil oppositionen nu ikke engang give en chance for at stå sin prøve.

Siden vi før jul behandlede denne sag, har forhandlingerne mellem arbejdsmarkedets parter i hvert fald på nogle betydningsfulde områder gjort glædelige fremskridt. Ingen ved, om de vil efterfølges på andre områder af lige så glædelige resultater, men jeg er overbevist om, at under disse forhold vil hovedparten af den danske befolkning være enig i, at så længe mulighederne for en fredelig afvikling af overenskomstforhandlingerne er til stede, bør lovgivningsmagten indskrænke sig til at skabe de bedst mulige vilkår for det videre forløb af forhandlingerne og give ro til, at de nye forhandlingsregler kan få lejlighed til at bestå deres prøve fuldt ud. Det er, hvad begge parter i forhandlingerne anmoder om, og det tager voldgiftstanken ingen skade af. Voldgiftstanken har ikke til formål midt under overenskomstforhandlingerne at fremkalde uro og rejse stridsspørgsmål. Voldgiftstanken har til